

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00 Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

газета для робочого класу — виходить два рази на тиждень В СЕРЕДУ І СУБОТУ.

Видає Стіваришене "Українських Робітничих Вістей" Передплата на рік \$4.00

Руккописий не звертаєть ся.

Адреса:—

UKRAINIAN LABOR NEWS

cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ПОКАЗУЮТЬ СВОЮ БЕЗСИЛЬНІСТЬ.

Винниченко і його новодобинята з Левинським на чолі від часу їх отвертого виступу проти революційного пролетаріату в Росії і на Україні зайшли в такий дурний кут, показали себе такими очевидними висулжниками контрреволюції, так морально збанкрутували в очі українського робітництва поза границями України (на сайі України про них лево ніхто й не знає), що вони прямо дуріють найшовши ся в такому поганому положенню. Винниченко думав, що як він поверне з України і наробить багато шуму в своїй "Новій Добі" про "московський централізм" і інші подібні "грехи" російських і українських комуністів, то сим зробить переворот серед українського робітництва на еміграції, включаючи сюди Канаду і Злучені Держави, та прямо створить за границею другу "комуністичну" (віденського виробу) Україну і на її чолі поведе боротьбу проти Радянської України і Східної Росії. А тимчасом з Винниченківського писаня в "Новій Добі" вишов великий шум. Як ми вже недавно писали в нашій газеті, за Винниченком не пішли навіть галицькі українські соціял-патріоти, під нути котрих Винниченко якраз з своєю націоналістично-комуністичною душею вивах. А всі класово свідомі робітники в Канаді і Злуч. Державах та укр. комуністичні групи в Німеччині прийняли контрреволюційні виступи Винниченка і "Нової Доби" так, як вони на се заслужили. Се Винниченка дуже вразило. І його широкорозповсюджена і "комуністична" душа почала бунтувати ся. Ображений Винниченко разом з своїм чучилом Левинським на всіх робітників, на котрих вони числили як на перших як що до моральної та матеріальної піддержки — накинули ся з великою лайкою, як "дійсним комуністам" пристало. І ось перед нами така картина. Виступили проти контрреволюційних виступів Винниченка укр. робітники в Канаді і Злуч. Державах. — "Нова Доба" на них — "малючки без штанов". Відізнали ся українські комуністи в Німеччині і заявили, що вони з Винниченком також не годять ся і його виступи проти Радянської України і Східної Росії вважають контрреволюційними. — Винниченко на них — "парубчак з Берліна". Говорив тов. Манульський, "народний комісар земельних справ України і заступник голови російсько-української мирової делегації в Ридзі, про положене на Україні з українськими комуністами з Берліна. — Винниченко на него — "комівояжер", "Українець на прокат" і т. д. Чи се не аргументи? Чи може не лише так дешеєвко, по вуличному, як та баба-перекупка, лаятись тим людям, які претендують на віденського виробу "український комунізм"?

Винниченко і його новодобинята, облаявши всіх тих, котрих вони сподівали ся бачити першими на своїй стороні і від котрих сподівали ся також піддержки для своєї газети — на решті взяли ся до... старою Грушевського. До "малючків без штанов" з Нью-Йорку і Вінніпегу, до "парубчаків" з Берліна і "комівояжера" та "Українець на прокат" Манульського — Винниченка "Нова Доба" додала ще "московського" Грушевського з Відня. Дочекав ся Грушевський на "старця"! "Комуністична" "Нова Доба" відбирає йому право українства, йому найбільшому історикові України і голові першого українського парламенту — Центральної Ради! Чи не нещасте?! Івні націоналісти-шовіністи і петлюрівці не закидають Грушевському московськостя, а робить се "комуністична", "інтернаціональна" (такою лише може бути комуністична газета) Винниченка "Нова Доба"... Кудиб не говорити, але се вже така гідота, така підлість зі сторони Винниченкових новодобинят, що того факту не можна проминути мовчки. Се вже вершок всего того, чим послуговували ся дотепер Винниченко і "Нова Доба", лише в багно вони вже справді власти не можуть.

Лише тому, що Грушевський і кількох інших укр. соціял-революціонерів на еміграції не заявили, що вони годять ся з контрреволюційними виступами Винниченка, що вони не помістили в своїй органі Винниченківського "Листа", але "поширюють і обстоюють листи і реферат С. Вікула "про становище на Україні" (слова "Нової Доби)", лише тому, що вони мали конференцію з совітським представником в Празі (в справі повороту на Україну — чого не знає "Нова Доба"), — лише за се "Нова Доба" (з дня 29. січня с. р.) виразно заявляє, що Грушевський і товариші пішли повороту Винниченка з України зайняли московськостя позицію, і в поліцейсько-провокаційській списі питає їх, чому вони се та те роблять, та хай вони се та те пояснять. Так заснув ся вже з глуду Винниченка з своїми новодобинятами, і так видумує він з своєю компанією на всіх і вся несотворені річі зі злости, що ніхто за ним не хоче йти, але кождий виступає проти него.

Роблене в "Новій Добі" (яка претендує на комунізм і інтернаціоналізм) закиду, що Грушевський є "московським", в той час як він не є навіть інтернаціоналістом лише націоналістом, в той час як такого закиду не робить йому буржуазна націоналістично-шовіністична преса, се вже справді під хорю голови, не говорючи вже про те, що такий закид і в такій формі, як він був поміщений в "Новій Добі", є чистішою провокацією і денунціацією.

Так дуріють Винниченко і його новодобинята, що не мають нікого за собою. "Малючки без штанов", "парубчак" з Берліна, "Українець на прокат", "московський" (Грушевський) — отсе "аргументи" і методи боротьби Винниченка і "Нової Доби" проти тих, котрих вони сподівали ся бачити першими поряд з собою, а котрі пішли проти них і в наслідок того вони остали на одинці великими політичними зрадами з ганебним пятном: контрреволюціонери.

ДОВКОЛА ПОДІВ В ГРУЗІІ.

Новинка з 19. лютого донесла, що совітські війська заняли столицю Грузії Тіфліс. Капіталістична преса кричить, що большевики нарушують тим "незалежність" Грузії. Цікаво переглянути, як ся "незалежність" Грузії виглядала до сего часу. Про се нам як найкраще каже знова таки телеграма з Константино-

поля з 12. лютого. Там говорить ся так про Грузію:

"Тіфліс, столиця Грузії, став нині осередком всяких торговельних переговорів і дипломатичних інтриг. В Тіфлісі находит ся під теперішню пору не менше як 30 урядових місій..."

Чому туди зіхалось так велике число місій?

Грузія є одинокою не совітською країною на Кавказі і находит ся в середині між трьома совітськими республіками: Росією, Азербайджаном і Вірменією. Грузія дає прибіжище на своїй території місям різних ворожих совітським республікам країв, які ведуть там заговори і інтриги проти совітських республік. До великого грузинського порту Батуму заходять кораблі різних капіталістичних країв. А коли случалось, що туди приходив совітський корабель, то він виходячи з Батуму, опиняв ся аж в Константинополі. Після виходу з Батуму його ловили капіталістичні пірати і вели до Константинополя.

Правда, новинка еще з 23. січня донесла, що Грузія, після того як совіти загрозили, що не перепустять з Баку до Грузії лафти, почала видавати совітському правительству всі російські кораблі, але навіть ся видача не була забезпечена зі сторони нападів на сі кораблі французької флотії.

Нарешті в Грузії йде завзята боротьба між комуністами, таки грузинськими, і соціял-патріотами, які тепер є в Грузії при власті. Новинки донесли, що в Тіфлісі всі тюрми переповнені комуністами і взагалі робітниками, що не годили ся на братає грузинського "соціялістичного" правительтва з світовими імперіалістами. "Соціялістичні власті Грузії обходились з а-рештованими комуністами дуже брутально.

Совітські республіки Росія і Азербайджан, до яких грузинські робітники протягли з тюрми "рідної держави" руки за поміччю, рішили поспішити і освободити грузинських робітників з китів світового імперіалізму, бо теперішнє "соціялістичне" правительтво Грузії не є більш, як манекіном в руках капіталістів цілого світа, а головою Франції.

Занимаючи столицю Грузії, совітські війська не тільки освободжують грузинські працюючі маси з рук капіталізму, але разом з тим здужують головне кубло заговорів і політичних інтриг проти совітських робітничо-селянських республік.

Занявши Грузію, совітські війська встановлюють там нову грузинську совітську республіку і стануть панами цілого кавказького побережя Чорного моря. Наступаючи на Грузію совітські війська воюють не тільки проти соціял-патріотичного правительтва, яке в дійсності ніякої важкої ролі в життю Грузії не грає, але вони в той-же час ударяють заміри імперіалістів Франції, які з Грузії хочуть створити военну базу проти совітських республік.

А що се так, сему як найкраще свідчить новинка з Константинополя з 23. лютого, де говорить ся, що французькі торговельні напали на совітські війська в Гагрі, на побережжю Чорного моря. Прогнавши з Грузії і з Батуму імперіалістичну Західну Європу і Америки і встановивши в Грузії совітську владу, совітські республіки Кавказу і цілої совітської федерації забезпечують ся сим від нападу всесвітнього імперіалізму зі сторони Кавказу, який вже від довшого часу планує Франція в спільзі з Вранглем, "установними зборами" Керенського-Мілюкова і грузинськими соціял-патріотами.

ПРОФЕСІЙНИЙ РУХ В НІМЕЧЧИНІ.

Об'єктивні і суб'єктивні умови революції.

Опортуністи (угодовці), соціял-патріоти всіх народів, центристи і прихильники того Інтернаціоналу, котрого називають 2½ Інтернаціоналом, закидають комуністам, що вони хочуть викликати революцію змовним шляхом, та розбиваючи патріотичні організації, порушують тим робітничу єдність і замикають ся в сектанській нетолерантні туртки.

Фалшивість тих докорів виступає в кождому випадку, де комуністи прикладають в життє свою тактику. Недотепність їхньої критики найкращіше виявляється ся особливо в Німеччині. То-ж якраз тут комуністи пропують ідею вилучення в робітничі організації, се-ж тут комуністи найбільше проголошують потребу масової акції і зі всіх сил намагаються комуністичний рух обернути в масово-пролетарський. Комуністи є ворогами всякого сектанського обмеження своєї праці і заявляють ся якразними прихильниками масових організацій.

І то зрозуміло чому. В протилежність всяким робітничим фейкерам, комуністи не заринають в порожні балачки про непомітні перевороти, про ладні реформи буржуазного ладу і отверто кажуть, що соціялізм тільки тоді запанує, коли збройно повстануть найбільш пригноблені робітничі маси і розібють кайдани неволі. Комуністи не закривають очей на дійсне життє, а річвою його вважають і роблять річви висновки. Комуністи проти часткових повстань, в котрих не беруть ніякої участі чільні робітничі маси. Вони знають, що тільки тоді можлива революція, коли на те є певні об'єктивні і суб'єктивні дані. Світова революція мусить настати неминуно, пролетаріат, коли не сьогодні, то завтра мусить повстати скрізь і скасувати буржуазний лад. Капіталістичне господарство скрізь по цілому світі зруйноване війною і його збережене буде можливе тільки шляхом повдйогого вилучення трудящих мас Європи і колоній. Отсе є об'єктивна, зовнішня умова світової революції.

Але ніяка суспільна революція не відбувається сама собою, вона потребує участі живих людей, творчих і руйнуючих елементів. Тільки в природі роблять ся великі зміни самі собою без людського чинника, без людського підйому. В історії се дієть ся навпаки, бо там творять революцію люди, — одні тримають ся за старі підпори, другі їх руйнують і будують новий будинок. Ми пролетарі є саме тим чинником, який бере участь в революції, ми знаючи напрям еволюції сміливо виконуємо своє історичне завдане. А свідомо організована участь в революції не може відбуватись без партії, бо партія, — то є організована людська сила. Свідомим двигачем світової революції є Комуністичний Інтернаціонал.

Від світової схеми ми переходимо до окремих країв. Тут так само в менших хвилевих і просторових обставинах потрібні і зовнішні (об'єктивні) і внутрішні (суб'єктивні) умови соціялістичної революції.

В Італії були вже не раз добрі зовнішні умови революції. В Німеччині вже не раз хитав ся суспільний буржуазний лад і під натиском трудящих мас вже не раз здригав ся до самих підвалин віковий будинок неволі. Та не було тут доброго керівника революції. Німеччині бракувало тямуючої руки провідниці, яка могла-б спиртно кинути пролетарські полки проти, хоч пошарпану, але ще організованого буржуазії, в Німеччині не було одностайної комуністичної партії, яка тримала-б під своїм проводом німецьке робітництво. Се якраз і є те, що називаємо браком об'єктивних умовин революції. Тільки тепер, з об'єднанням лівих незалежників з комуністами утворилась міцна об'єднана комуністична партія, яка привагдіно зуміє взяти керму революції до своїх рук, коли тому буде сприятливі революційно-об'єктивні стан.

Тут ми хотіли були зясувати характер професійного руху в Німеччині і зазначити, яка велика і непочата ще праця лежить перед комуністами. Цілі лани ще не зорано і не засіяно.

Х. П. РАКОВСЬКИЙ

Голова Ради Народних Комісарів України.

Нинішній керівник комуністичного будівництва на Україні Голова Ради Народних Комісарів Христин Юрєвич Раковський народив ся 1. серпня 1873 року в маленькому болгарському місті Котел. Походить він з старинної, відомої в історії балканського революційного руху болгарської родини Раковських, що з початку 19 століття відіграла керувачу роллю в революційному русі Балкану взагалі, і в історії Болгарії зокрема. Спадкоємно перенявши революційні рідні традиції, тов. Раковський ще юнаком був позбавлений з 6 класи гімназії жадного права на дальше продовжене навчання за соціялістичну пропаганду, переклад та розповсюджене соціялістичних книжок, як напр. "Розвиток Наук. Соціялізму" Енгельса, за організацію революц. гуртка.

В 1890 р. тов. Раковський, не маючи змоги закінчити освіту, переїздить до Швейцарії в Женеву, де зараз же вступає в російську соціял-дема. організацію, на чолі якої були тоді Плеханов, Засуліч, Аксельрод. Через Плеханова він звязуєт ся з міжнародним робітничим рухом. На протязі семи років він завдяки переслідуванню рідних влад перебував в університетах Швейцарії, Німеччини та Франції. В 1892 р. женецька влада арештує тов. Раковського, обвинувачуючи його в замаху на одного рос. прокуратора. З Берліна поліція вислає його за участь в робітничому німецькому та російському соціял-дема. русі. Нарешті, французька влада дозволила тов. Раковському вчитись, але під пильним доглядом поліції.

Працюючи в російських, французьких, німецьких, швейцарських та інших організаціях, тов. Раковський не забуває й своєї першої батьківщини — Болгарії, для якої видає в Женеві болгарський журнал "Соціял-Демократ", та через соціялістичні часописи в самій Болгарії. Закінчивши медичний факультет 1897 р., тов. Раковський написав блискучу докторську дисертацію, в якій дає марксистське пояснене злочинності й виродженя, і яка відома в Росії в перекладі Олексєва. Тоді-ж, повернувши до Болгарії, де розпочалась боротьба проти рос. царизму, тов. Раковський організує по всій країні низку мітингів, підіймає кампанію в пресі й випускає величезну історичну працю "Про російську політику на сході". З огляду на те, що територія, де жила родина тов. Раковського, була занята Румунами, він був змобілізований на військову службу, де також продовжував соціялістичну пропаганду.

В 1900 р. тов. Раковський перебираєт ся вперше до Росії, але його зараз же арештують і відправляють через Ревель до Німеччини, де він закінчив відому працю "Сучасна Франція", що вишла під псевдонімом "Ісаров". Щоби примкнути до робітничого руху Франції, тов. Раковський поступає до парижського університету на юридичний факультет, через рік знову перебираєт ся до Росії і знову через заходи поліції примушений був виїхати. Роки 1900—3 тов. Раковський проводить в килучій літературно-публіцистичній праці, працюючи в російських марксистських журналах "Нове Слово", "Начало", друкує в першому числі "Іскри" звіт про міжнародний соціялістичний зїзд в Парижі в 1900 р. З 1904 р. починаєт ся "румунський період", коли тов. Раковський засновує в Румунії соціялістичну партію, зліквідовану було соціял-дема. інтелігентами.

Починаєт ся божевілляне переслідуванє його румунським урядом та буржуазією, і в 1907 р. тов. Раковського за селянське повстанє арештують, позбавляють політичних прав і закривають візд до Румунії. За тов. Раковським повстає вже організований румунський пролетаріат, він двічі повертаєт ся до Румунії з метою агітувати шляхом судового процесу над собою, але румунський уряд не дає йому цієї можливості і намагаєт ся вислати його за кордон; сумежні держави не приймають відомого тепер усюму західному пролетаріатові революціонера і румунський уряд хоче покінчити з ним розстрілом. Се викликає в Бухаресті повстанє робітників, що закінчило ся кровавою сутичкою, де лягло більше 50 робітників та поліції. Коля тов. Раковського хотіли вивезти з Бухаресту, робітники розібрали шини і уряд, не маючи сил, сам просив тов. Раковського вилучити на робітників і дав згоду повернути йому всі права, що й було зроблено в 1912 р.; се було блискучою перемогою робітничої партії над румунською олігархією.

За "румунського періоду" тов. Раковський поновив тісний звязок з рос. революційним рухом. В 1905 р. він пробіраєт ся на повставших бронеосів "Князь Пат'юмкін, і схилиє повставших матросів не піддавати ся, а їхати до Батуму на допомогу страйкувавшим тоді там робітникам. Потім він подбав про долю повстанців, що залишили ся в Румунії, чим викликає нове переслідуванє і мусів виїхати в 1907

році і поновити звязок з західним революційним рухом, тоді-ж знову повернув ся до Болгарії, де заснував газету "Вперед".

Напередодні балканської війни тов. Раковський об'єднує соціялістичні партії Балкану проти балканського націоналізму. Завершене цієї думки йому вдало ся провести на Бухарестанському Конгресі лівих соціялістичних партій Балкану, який підготував ґрунт для майбутнього Інтернаціоналу і циммервальдської конференції.

Підчас європейської війни румунський уряд вживає низу ганебних переслідувань проти тов. Раковського як в пресі, так арештами та поліційними збройними нападами (один раз тов. Раковський був поранений).

За липневими демонстраціями в Галаці слідкував російський уряд і його посланник Полевський телеграмою від 17. червня 1916 року оповідає уряд так: "За виступи в Галаці румунський уряд усунув з посади префекта Гуса, перемістив прокурора суду і передав до суду Раковського як в пресі, так арештами та поліційними збройними нападами (один раз тов. Раковський був поранений)."

За липневими демонстраціями в Галаці слідкував російський уряд і його посланник Полевський телеграмою від 17. червня 1916 року оповідає уряд так: "За виступи в Галаці румунський уряд усунув з посади префекта Гуса, перемістив прокурора суду і передав до суду Раковського як в пресі, так арештами та поліційними збройними нападами (один раз тов. Раковський був поранений)."

За липневими демонстраціями в Галаці слідкував російський уряд і його посланник Полевський телеграмою від 17. червня 1916 року оповідає уряд так: "За виступи в Галаці румунський уряд усунув з посади префекта Гуса, перемістив прокурора суду і передав до суду Раковського як в пресі, так арештами та поліційними збройними нападами (один раз тов. Раковський був поранений)."

Сі події і особливо Циммервальдська Конференція, учасником і ініціатором якої разом з тт. Леніном і Троцьким був тов. Раковський, викликали проти него шалений похід європейської імперіалістичної преси всіх країв, особливо французької, італійської та російської. Зв'язиці визволила тов. Раковського російська революція — 1. мая 1917 р., коли російський гарнізон м. Яс виштовпів політичних зв'язів під носом румунського короля і його шпиків. Російський посланник Маслов в тайній телеграмі доніс так: "Вчера 1. мая відбув ся в Ясах мітинг російської залози; маніфестанти в цілковитому порядку без краю тягли ся вулицями з червоними прапорами, на яких були написи по російськи і румунськи. Підчас маніфестації війська зупинили ся на майдані, куди привезли на автомобілі тільки що визволеного з зв'язиці румунського соціяліста Раковського, який в короткій промові привітав салдатів з волею; Раковському відповів на французькій мові російський унтер-офіцер Гілер, скінчивши свою промову побажанням, аби і з румунським королем Фердинандом сталося те, що і з російським царем, і щоб на Балканах скоріше здійснила ся федерація демократичних республік. З майдану салдати повезли Раковського до Уген. Розмовляючи зі мною румунський міністер висловлював жаль і обвинувачував своїх поліцаїв за невиконанє наказу про вивіз Раковського до маніфестації 1. мая". Треба додати, що ся спрмога не влада ся через те, що тов. Раковський своєчасно "тяжко захопив".

Від того часу і починаєт ся російсько-український період діяльності тов. Раковського. Прибувши до Одеси, тов. Раковський організував безліч мітингів, зборів, лекцій, на яких він проводив свої лозунги "Геть війну", чим викликає переслідуванє і накладає як тимчасового уряду, так і уголовської преси, і швидко, за періодом до Петрограда попав в список "дванайцяти", арешту яких вимагав Буршев, а також румунський уряд. В тайній переписці міністра закордонних справ Терещенка та Керенського (телегр. Керенського від 30. серпня на ім'я Наштабу Ставки) вживали ся заходи, аби покласти кінець діяльності тов. Раковського. Відомий генерал Лукомський підчас корніловського виступу видав наказ про арешт тов. Раковського, але здійснити сього не вдало ся за ліквідацією корніловщини. Довідавшись про сей наказ, тов. Раковський перебрав ся на Сестрорецький заївод, а потім до Кронштаду.

Жовтнева революція застає тов. Раковського в Штокгольмі, відкіля він надіслав своє привітанє і солідарність з лозунгами революції. Повернувши до Росії, тов. Раковський командирует ся до Одеси і Севастополя з відділом матросів для ліквідації контрреволюції в Румунії і на Україні. Повернувши до Москви тов. Раковський знову появляєт ся на Україні разом з т. Манульським, в ролі голови мирової делегації. Ся праця Раковського відома всім.

По закінченю переговорів тов. Раковський делегуєт ся в склад Рос. Рад. Посольства до Німеччини. Через деякий час він знову їде до Німеччини від Ц. В. К. разом з тов. Юоффим, Радком, Бухаріном, Ігнатовим і Мархлевським, але в Вільні вони були арештовані і примушені повернути до Росії.

В січні 1919 року по постанові Ком. Парт. (більшевиків) України тов. Раковського викликають для праці на Україні і III Зїзд Рад — затверджує його Головою Раднаркому. З поверненєм Радянської влади, після розбиття Денікіна, тов. Раковський знову стає Головою Раднаркому, являючись одночасно Народним Комісаром закордонних справ, членом Ц. К. К. П. У. і членом Виконкому III. Ком. Інтернаціоналу.

Спілки революційні і спілки реакційні.

Перебране комуністами провідництва над професійними

спілками поставити до послуг революційної армії мільони організованих робітників, уможливити кероване загальним страйком і поставити справу революції на порядок денний. Тому нам буде дуже цікаво понайомитись зі станом професійного руху в Німеччині і з можливістю проникання комуністів до пролетарських глибок. Одним з найповажніших проявів наростає суб'єктивних об'єктивних реакцій.

Постараємо ся переказати всі найголовніші тенденції та напрями в професійному русі Німеччини, спершу почавши з менших організацій, а потім перейдемо до найбільшої, котра лучить коло себе ший професійний рух і майже всі спілки. (Докінчене буде.)